

במהלך המסע עברתי ועברנו כולנו חוויה שלא דומה לשום דבר שהכרנו קודם, שום דבר שיכלנו לדמיין או ציפינו לעבור.

ראיתי מקומות שקראתי עליהם, למדתי ונבחנו עליהם, אבל לעמוד שם באמת, מול המסילות, מול המחנות, מול הנעליים, והזכרונות – זו חוויה שונה לגמרי. פתאום ההיסטוריה קיבלה פנים, שמות וקולות.

עמדנו שם והרגשתי את הזיכרון של עם שלם שנאבק כדי להמשיך, בדיוק כמו היום, שאנחנו נלחמים עם כל מה שבאמצעותנו פשוט בשביל להשאר ולהמשיך.

במיוחד השנה, המסע הזה קיבל משמעות אחרת. לפגוש את המקומות שבהם העם שלנו נרצח על עצם היותו יהודי, ולחשוב על המציאות שלנו היום – במתקפה הנוראה של השבעה באוקטובר, במשפחות השכולות ובחטופים שעדיין לא שבו – זה גרם לי להבין עד כמה אנחנו לא יכולים לתת לזה לקרות שוב. האחריות שלנו היא לא רק לזכור את העבר, אלא גם להבטיח עתיד אחר – חזק, מאוחד ובטוח יותר.

אני מאמינה שהחוויה הזו תישאר איתי ותמשיך ללוות אותי גם הרבה אחרי המסע, בבחירות שלי, בזהות שלי, ובאחריות שלי כאדם וכבת העם היהודי.

אני חוזרת הביתה עם לב כבד, אבל גם עם תחושת שליחות – לשמור, לזכור ולא לשכוח.